

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **O. V.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Otmíče 4, Otmíče, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2015, č. j. 62 A 31/2015 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 22. 2. 2015 u Krajského soudu v Brně domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost v řízení sp. zn. PDSČ-40460/14-NS/PZ vydat rozhodnutí. Poukazoval na to, že žalovaný dne 23. 7. 2014 vydal příkaz, kterým mu uložil pokutu za spáchání přestupku, žalobce proti tomuto příkazu podal dne 7. 8. 2014 odpor a do dne podání žaloby žalovaný ve správním řízení nerozhodl. Proto je podle žalobce nečinným.

[2] Podáním ze dne 28. 4. 2015 vzal žalobce svoji žalobu v plném rozsahu zpět, neboť žalovaný řízení, ve kterém se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti, zastavil. Žalobce soudu sdělil, že postupem žalovaného byl uspokojen.

[3] Krajský soud řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení za zaplacený soudní poplatek a dva úkony žalobcova zástupce.

[4] Proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), písm. c) a písm. d) s. ř. s. Ve stížnosti namítá nedostatek podmínek řízení před krajským soudem, neboť žalobce nevyčerpal bezvýsledně možnosti obrany proti nečinnosti

správního orgánu poskytované správním řádem. Tato skutečnost je dle stěžovatele podstatná pro úvahu krajského soudu o přiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Je-li totiž žaloba nepřipustná či nedůvodná, pak nelze přiznat žalobci nárok na náhradu nákladů řízení, neboť se svou věcí nemůže uspět. Úvaha soudu o uspokojení navrhovatele v souvislosti s podanou žalobou je navíc chybná. Svým postupem krajský soud stěžovateli upřel možnost uplatnit své stanovisko k věci i ke zpětvzetí žaloby. Nadto dle názoru stěžovatele žalobce žalobu nepodal za účelem ochrany jeho veřejných subjektivních práv, nýbrž za účelem finančního benefitu z přiznaných nákladů řízení.

[5] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel napadl jak výrok o zastavení řízení, tak výrok o náhradě nákladů řízení. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou splněny, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná.

[7] Zčásti jsou splněny i podmínky subjektivní přípustnosti, neboť kasační stížnost podal účastník řízení o žalobě. Subjektivní přípustnost kasační stížnosti se však nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejprůzračnějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33, nebo přiměřeně usnesení NS ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 3/1997, pod č. 28, dále srov. usnesení NSS ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 72/2012 - 20 a usnesení NSS ze dne 30. 10. 2008, č. j. 1 Afs 133/2008 - 110). Aplikovatelnost těchto závěrů plyne i z nedávného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 53, bod 36.

[8] Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti plyne, že se nedomáhá toho, aby soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Prezентuje konstrukci, dle níž krajský soud neměl řízení o žalobě zastavit, nýbrž měl žalobu z důvodu nenaplnění podmínek řízení odmítnout. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel tedy nikterak nezpochybňuje

skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána. Netvrdí, že by mu zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Svoji pozornost totiž upírá výlučně k nákladovému výroku.

[9] Jedinou újmu, která měla být stěžovateli napadeným usnesením způsobena, spojuje stěžovatel s výrokem o náhradě nákladů řízení. Tuto újmu ovšem není možné brát v úvahu při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o zastavení řízení. Je totiž jen jeho odvozeným důsledkem, který nezávisí pouze na tom, že řízení bylo zastaveno, ale rovněž na dalších skutečnostech, které krajský soud zohlednil (racionalita chování žalobců v okamžiku podání žaloby).

[10] Soud proto uzavírá, že stěžovatel v tomto případě netvrdil, že by mu zastavením řízení o žalobě byla způsobena byť i jen minimální újma na jeho právech. Pozice stěžovatele je tak objektivně nahlíženo stejná, jako kdyby byla žaloba odmítnuta, nebo dokonce zamítnuta. Ani v těchto dvou dalších případech by kasační stížnost stěžovatele nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku I. usnesení krajského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřipustná, soud kasační stížnost odmítl i v části týkající se nákladů řízení o žalobě (výrok III. usnesení krajského soudu), a to v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřipustná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřipustná (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, bod 31, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu